

zákonným ustanovením, když prý hodnoty, uváděné obchodníky v bilancích, neodpovídají skutečným hodnotám jednotlivých součástí jmění, nelze sdíletí a jest k jejich rozptýlení, pokud se týče postupu při soupisu zůstavitelova podílu uvéstí toto: Podle § 97 a násl. nesp. říz. má soupis obsahovati přesný a úplný seznam všeho movitého a nemovitého jmění, v jehož držení byl zůstavitel při své smrti, a udati jeho tehdejší hodnotu. Aby tomuto požadavku bylo vyhověno, nutno do soupisu pojati podíl společníka podle skutečného jmění společnosti a k tomu cíli jest ovšem předložiti uzávěrku o společnickově podílu, zřízenou dle tohoto skutečného majetku společnosti, a předložiti tak bilanci sestavenou ke dni úmrtí dle zásad, platících o kupecké inventuře (čl. 29 obch. zák.) zřízenou tedy podle skutečného majetku společnosti (likvidační bilanci, rozh. čís. 3710 sb. n. s.). Není třeba zvlášť zdůrazňovati, že okolnost, že za dědice jsou povolány také nezletilé děti, bude pozůstalostnímu soudu ukládati povinnost, by uvažoval o tom, zda předložená účetní uzávěrka má býti zkoumána přísežnými znalci, jak na to upozorňuje ustanovení § 106 druhý odstavec nesp. říz. Rovněž nebudou naznačeným postupem porušena práva nepominutelné dědičky, když jí bude, pokud se týče správnosti bilance, příslušetí podle § 784 obč. zák. právo připomínek. Že postupu tuto naznačenému nemůže býti na závadu ani zůstavitelův zákaz, vyslovený v jeho poslední vůli, vyplývá zřejmě z ustanovení § 803 občanského zákona. (srovn. § 698 obč. zákona).

Čís. 7188.

Majitel zapsané firmy nemůže žádati o její výmaz, klesla-li výdělková daň pod míru § 9 uv. zák. k obch. zák.

V nesporném řízení nelze v opravném prostředku uplatňovati nový přednes, jenž jest změnou právního důvodu, o nějž byl opřen návrh v první stolici.

(Rozh. ze dne 28. června 1927, R I 551/27.)

Rejstříkový soud povolil výmaz firmy z obchodního rejstříku, jež odůvodňoval majitel firmy tím, že neplatí daň ve výši, vyžadované ku zápisu do obchodního rejstříku. Rekursní soud zamítl opověď výmazu firmy. Důvody: Byla-li firma kupce zapsána do obchodního rejstříku, může z obchodního rejstříku vymazána býti jen, když zanikla. Za zaniklou jest však pokládati firmu podle čl. III. čís. 8 min. nař. ze dne 10. prosince 1901 čís. 40 jen tehdy, když podnik byl zastaven nebo jest dále veden pod novou firmou. Že podnik byl zastaven, stěžovatelka Anna H-ová sama ani netvrdí, tím méně to prokázala. Opírá návrh na výmaz firmy jen o to, že neplatí daň výdělkovou ve výši podmiňující protokolační její povinnost. Tato okolnost však nemůže ospravedlniti návrh na výmaz firmy, poněvadž podle § 9 uv. zák. k obch. zák. při protokolovaných obchodních nemá pozdější změna ve výměře výdělkové daně vlivu na použití ustanovení o protokolační

povinnosti obchodníkově. Neprávem proto prvý soud povolil výmaz firmy, jeho usnesení přičítá se ustanovení § 9 uv. zák. k obch. zák. a nemůže proto obstáti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení má pravdu v tom, že stěžovatelka opírá návrh na výmaz firmy jen o to, že neplatí daň výdělkovou ve výši, podmiňující její protokolační povinnost a právem proto rekursu proti povolení výmazu z tohoto důvodu vyhovělo, neboť podle § 9 uv. zák. k obch. zák. změna ve výměře výdělkové daně nemá při protokolovaných obchodnících vlivu na použití ustanovení o protokolační povinnosti obchodníkově. Vývody, jimiž dovolací rekurs brojí proti tomuto názoru, neobstojí. Ze čl. II. cís. nař. ze dne 11. července 1898, čís. 124 ř. zák. nelze pro stanovisko stěžovatelčino nic vyvozovati, neboť článek ten jedná o změně zákonné sazby daňové a nikoliv o změně částky, již obchodník na výdělkové dani má platiti, je svou povahou a svým účelem jen přechodním ustanovením o tom, jak je při provádění císařského nařízení postupovati při firmách, zapsaných již za dřívějších předpisů, vyžadujících pro firemní zápis nižší daňovou sazbu, a nasvědčuje spíše opaku stěžovatelčino názoru, totiž tomu, že firmy řádně již zapsané mají zůstat zapsány, třebaže tu již nejsou podmínky, by teprve nyní byly zapsány nově. Jasně znění § 9 uv. zák. k obch. zák. v doslovu cís. nař. ze dne 11. července 1898, čís. 124 ř. zák. nedovoluje pochybovati, že ani majiteli firmy není dovoleno, žádati za výmaz zapsané firmy pro změnu ve výměře výdělkové daně. Nijak na tom nezáleží, že takto mohou po případě snad i po léta zůstat zapsány firmy, jež podle výdělkové daně jim předepsané a tudíž i svým národohospodářským významem již dávno nejsou rovny firmám, pro které zákon předpisuje zápis. Pokud podnik, pro nějž firma byla zapsána, nezaničil, lze přes to, že výdělková daň z něho klesla pod míru § 9 uv. zák. k obch. zák., vždy ještě očekávati, že se podnik zase vzmuže a daň z něho zase dovrší onu vyšší míru. Přičítalo by se též veřejným zájmům, pro které byly zápisy firem předepsány, jakož i soukromému zájmu obchodníkovu na možnosti, počítati s jakousi stálostí v právním postavení jednotlivých firem, kdyby se pro změny v předpisech povinné výdělkové daně měly měniti i zápisy firem těch, takže by zejména v dobách kolísavé konjunktury bylo třeba věsti ve zvláštní, po případě dosti obtížné a nákladné patrnosti, zda ta či ona firma, která zapsána byla, ještě zapsanou firmou jest čili nic.

Správnosti napadeného rozhodnutí nejsou na újmu ani nová tvrzení dovolací stížnosti, že prý podnik, o jehož firmu jde, zaničil, u politické správy byl odhlášen a že prý nový podnik byl přihlášen pod jiným jménem. Lze ponechati stranou otázku, nejde-li snad, jak by se z vývodů stížnosti v této příčině ne úplně jasných, dalo po případě také souditi, jen o změnu v pojmenování téhož podniku. Ale i kdyby tomu tak nebylo, nebylo by lze k těmto vývodům přihlížeti, ježto jsou novým před-

nesem v dovolacím řízení nedovoleným. Řízení ve věcech firemních je sice druhem řízení nesporného a je proto v něm podle § 10 nesp. říz. stranám ponecháno, by v rozkladech a stížnostech uvedly nové okolnosti a průvody. Avšak dovolen je podle toho právě jen přednes nových okolností a průvodů, ale není dovolen takový nový přednes, jenž je, jako v tomto případě, podle své povahy změnou právního důvodu, o nějž byl návrh v první stolici opřen. Takové změny v přednesu jsou v podstatě již změnou návrhu samého a proto také v nesporném řízení nedovoleny, neboť je v rozporu s pojmem opravného řízení, by vyššímu soudu byl k rozhodnutí předložen jiný konečný návrh než ten, o němž rozhodovaly nižší soudy v rozhodnutích podrobených opravnému řízení.

Čís. 7189.

Nabytí směnky nebo šeku za peníze jest koupí nároků z těchto papírů. Domáhá-li se nabyvatelem šeku proti jeho prodávateli náhrady pro nedobytnost šeku, jde o nárok ze správy, upravené § 1397 obč. zák., jenž podléhá promlčení tříletému (§ 1489 obč. zák.).

(Rozh. ze dne 28. června 1927, R I 558/27.)

Žalující banka domáhala se na žalovaných dědicích po Josefu S-ovi zaplacení 12.15 £ podle ustanovení § 19 šekového zákona ze dne 3. dubna 1906, čís. 84 ř. zák., ježto prý koupila dne 10. července 1914 od Josefa S-a šek vydaný Josefem M-em v Londýně na banku na £ 12.15 a řád Josefa S-a s tím, že bude jí proti jeho předložení šekovníkem vyplaceno £ 12.15, že šek ten však po předložení k placení vyplacen nebyl. **Procesní soud** první stolice zamítl žalobu proto, že žalující strana, nemohouc uplatňovati postihové právo šekové podle § 16 čís. 2 šek. zák. pro nedostatečnou protestaci, může se podle § 19 téhož zák. odvolávati na původní právní poměr, tedy v tomto případě prý na koupí šeku, a poněvadž koupě uskutečněna byla dne 10. července 1914 a nárok žalující strany jest nárokem ze správy, vadí uplatnění žalobního nároku šestiměsíční lhůta promlčení podle § 933 obč. zák. **O d v o l a c í s o u d** zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomocí ji znovu projednal a rozhodl. **D ů v o d y:** Soud odvolací souhlasí s názorem prvního soudu, že žalující strana nemůže uplatňovati šekové postihové právo v tomto případě, poněvadž neprokázala, že šek byl protestován, a že může proto podle § 19 šek. zák. navrátivši šek, vrátiti se k právnímu poměru, který jest mezi ním a přímým jeho předchůdcem Josefem S-em st., který byl základem pro převod šeku, — avšak nesouhlasí s právním názorem soudu první stolice, že v tomto případě právní poměr, který tu byl mezi majitelem šeku, žalující stranou a přímým jejím předchůdcem, Josefem S-em st., a který byl základem pro převod šeku, jest smlouva kupní, třebaže žalující strana sama to tvrdí. Šek sám o sobě, papír, nebyl předmětem smlouvy, nýbrž nárok majitele jeho na vyplacení £ 12.15 proti bance, tedy před-